

Речено и направено.

Слѣдъ като направихъ това, веселитѣ дѣца се отдалечихъ на страна, за да видѣхтъ какво ще стане.

Огрѣ вече слѣнце.

— Чикъ-чирикъ, чикъ-чирикъ! Зацъркахъ малкитѣ врабчета. — Чикъ-чирикъ, чикъ-чирикъ! — Какъвъ ли е този бѣлъ човѣкъ съ бастунъ въ рѣка? Чикъ-чирикъ, чикъ-чирикъ! — Това трѣбва да е плашило, а мама ни е казала, че хората турятъ плашила тамъ, гдѣто можемъ да намѣримъ най-много храна.

Така си цѣртѣхъ врабчетата и — подскокъ, подскокъ! — додохъ при нашия старецъ и захванѣха да кълвжтъ трохитѣ.

Мирчо и Пенка сѣдѣхъ отъ страна и подскачахъ отъ радостъ.

— Горкитѣ врабчета, какво ли ще правѣхтъ по натаѣкъ, когато нѣма да остане никодѣ мѣсто, гдѣто да нѣма снѣгъ; тѣ трѣбва да умрѣхтъ отъ гладъ“, — каза Мирчо.

— „Искашъ ли да трѣнимъ всѣки день на врабчетата по малко трохи, Мирчо? Ний съ това ще имъ направимъ голѣмо добро.

— „Искамъ, искамъ“ — каза Мирчо, — че какво има отъ туй?“

И тѣ останѣхъ на обѣщанието си.

Врабчетата се осѣтихъ, кой имъ прави това голѣмо добро, но незнаехъ, какъ да благодарѣхтъ на благодѣтелитѣ си.

Но Мирчо и Пенка не очаквахъ награда за своята добрина. Тѣ се радвахъ, че спасяватъ живота на малкитѣ птиченца, които би измрѣли отъ гладъ; тѣ знаехъ, че имъ правѣхтъ добро, а за това добро не искахъ отплащание.

Горделивото патенце-

Дончови имахъ малки патенца. Всичкитѣ бѣхъ мѣнички и голички, но всички тичахъ и се радвахъ на Божий свѣтъ.